

ЗАКЛІКІ РОДНАЙ ПАРТЫІ

НАБЛІЖАЮЦА ПЕРШАЕ МАЯ — дзень міжнароднай салідарнасці працоўных, свята вя- сні і міру.

Усім свеце, — і гэта яркая пад- кіслена ў Першамайскіх Закліках ЦК КПСС.

СЕЛІТА Першамайскаму свя- ту папярэдняе знамянальна- ная дата — 90-годдзе з дня на- раджэння Уладзіміра Ільіча Леніна. Савецкі народ сустракае гэтую све- тлую дату выдатнымі дасягненнямі ў будаўніцтве камунізма — у ажыц- вяўленні справы, якой аддаў сваё вялікае жыццё генайлыны правадыр працоўных мас. Мы сёння законна ганарымся тым, што наша краіна, у мінулым адсталая, мае пераважную індустрыю, мае насычаную разнастайнай тэхнічай калектыў- ну сельскую гаспадарку, што ў нас створана перадавая савецкая культура, што наша навука завая- вала вялікія вышыні. Ва ўсім гэтым мы з радасцю бачым здзяйсненне ле- нінскіх заветаў.

XXI з'езд КПСС вызначыў задачы Савецкай краіны на сучасным этапе яе развіцця. Самітавы план азна- чэў уступленне нашай дзяржавы ў перыяд разгорнутага будаўніцтва камунізма. На новыя вышыні павін- ны ўзняцца народная гаспадарка, культура, дэбарты працоўных. Гэта вялікі і складаныя задачы. Але яны па сіле народу, які пах кіраўніцтвам Камуністычнай партыі прайшоў слаўны шлях працы, змагання і пе- рамоў. ЦК КПСС заклікае:

— Працоўныя Савецкага Саюза! Выкажам і пераможам сямігод- ны план! Даб'ёмся новага магутнага ўздыму эканомікі, культуры і дабра- быту народаў нашай краіны, далей- шага ўмацавання магутнасці сацыя- лістычнай Радзімы! Наперад, да но- вых перамоў у камуністычным будаўніцтве!

Выкананне сямігодкі з'явіцца дал- ейшым вялікім крокам Савецкай краіны ў ажыцвяўленні леаніскіх заветаў. Рыхтуюцца дастойна ад- значыць 90-годдзе з дня нараджэн- ня У. І. Леніна, савецкія людзі ў гэты дні становяцца на працоўную вахту, памнажаюць свае намаганні ў працы, усё шырэй разгортваюць сацыялістычнае спаборніцтва за да- тэрміновае выкананне і пераважнае народнагаспадарчага плана 1960 года — другога года сямігодкі. Кожны дзень багаты працоўнымі подзвігамі. Растуць рады ўдзянікаў і калектываў камуністычнай працы.

Цэнтральны Камітэт КПСС горава вітае:

— Слава перадавікам і наватарам вытворчасці, ударнікам і калектывам камуністычнай працы, якія ідуць у першых радах будаўніцтва камунізма!

ЖЫЦЦЬ з народам аднымі ду- мамі і справамі, уносіць свой дастойны ўклад у будаўніцтва камунізма — пачэсны абавязак дзеячоў літаратуры і мастацтва, усіх работнікаў культуры. Наша партыя і Савецкая дзяржава зараз аддаюць вялікую ўвагу выхаванню новага чалавека, чалавека з камуністычным рысамі характару. У перыяд разгорнутага

будаўніцтва камунізма неабходна асабліва актыўна змагацца супраць перажыткаў капіталізма ў сферах сацыяльнай, прапагандаваў нашы, савецкую мараль. У сувязі з гэтым яшчэ больш узрасце роля літарату- ры і мастацтва. У нашых кнігах, на сценах тэатраў, на палотнах і ў скульптурных мастакоў, у кіно і ў музычных творах павінна знаходзіць праўдзівае і глыбока мастацкае адлюстраванне шматграннае і багатае жыццё народа. Ярка паказваць савецкага чалавека, характэрна жыцця нашага грамадства, характэрна адлю- строўваць важнейшыя тэмы сучас-насці — вось што патрабуе народ ад сваіх мастакоў, вось да чаго за- клікае іх Камуністычная партыя.

— Дзеянні літаратуры і мастацтва! — гаворыцца ў Першамайскіх Закліках ЦК КПСС. — Ярчай адлю- строўвайце ў сваіх творах веліч і прыгажосць гераічных спраў са- вецкага чалавека! Змагайцеся за высокую ідэянасць твораў і ма- стакства майстэрства! За цесную, не- парывную сувязь літаратуры і ма- стаства з жыццём народа, з сучас-насцю!

Гэты заклік роднай партыі наг- не дзеячоў літаратуры і мастацтва, і несумнянна, што яны адкажуць на гэта новымі хваляючымі творамі.

У выхаванні чалавека камуніст-

най будучыні вялікая роля нале- жыць таксама ўсім работнікам куль- турнага фронту. Яны павінны быць гарачымі прапагандамі ідэй ле- нізма. ЦК КПСС заклікае:

— Робітнікі друку, радыё і теле- бачання, выдавецтваў і культурна-асветных устаноў! Будзьце істэм- нымі праваднікамі ў масы ўсепера- маючых камуністычных ідэй, пе- радавага вопыту, духоўных багац- цяў, накопленых чалавецтвам!

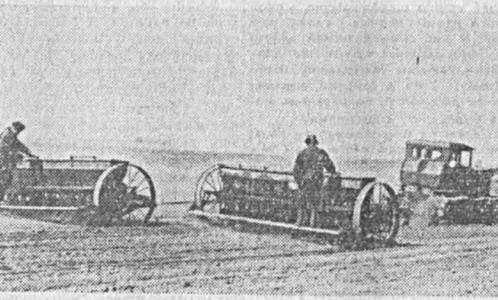
ЦЭНТРАЛЬНЫ КАМІТЭТ КПСС звяртаецца да работнікаў прамысловасці, будаўніцтва і транс- парту, да працаўнікоў сельскай га- спадаркі, вучоных, дзеячоў літарату- ры і мастацтва, да ўсіх атрадаў са- вецкай інтэлігенцыі. Савецкія людзі адкажуць на гэтыя Заклікі па- трывалымі і ідэянамі, новымі по- ссехамі на ўсіх участках камуні- стычнага будаўніцтва.

Да новых перамоў выдас на род- ная партыя. І савецкія людзі з па- чутым любоўю да яе абавязваюць:

— Няхай жыве створаная Леані- ным слаўная Камуністычная партыя Савецкага Саюза — вялікая натхня- ючая і кіруючая сіла савецкага на- рода ў барацьбе за пабудову каму- нізма!

— Няхай жыве камунізм — свет- лая будучыня ўсяго чалавецтва!

Насустрач знамянальнай даце

Уся краіна рыхтуецца дастойна адзначыць знамянальную дату — 90-годдзе з дня нараджэння У. І. Леніна. Усюды, у гарадах і вёсках, паміж высокімі палітычнымі і працоўнымі ўздымі. Рабочыя і калгаснікі існуюць у гэты дні леаніскаму працоўную вахту. Культсавецкія работнікі праводзяць разнастайныя мерапрыемствы, прысвячэння жыццю і дзейнасці вялікага правадыра рэвалюцыі.

На здымках:

1. (Уверсе). Сяўба ў сяўсе «Быцёнскі» Івацэвіцкага раёна. Механізатары гэтага саўгаса абавязалі да 22 красавіка закончыць сяўбу зраваў.

2. Наведвальнікі Вілейскай раённай бібліятэкі — вучні сярэдняй школы за чытаннем кніг аб У. І. Леніне. У бібліятэцы зроблен бібліяграфічны глед на тэму: «Вобраз Леніна ў мастацкай літаратуры», аформлен стэнд аб жыцці і дзейнасці правадыра.

Фотарэпартаж БЕЛТА.

МУЗЫЧНАЯ СЕРАДА

Шкава прайшла чарговая музыч- ная серада ў Саюзе кампазітараў БССР. Перш за ўсё на ёй былі пака- заны і абмеркаваны новыя харавыя і сольныя творы, напісаныя нашымі кампазітарамі ў супрацоўніцтве з беларускімі пэстамі да знамянальнай даты ў жыцці савецкага народа — 90-годдзя з дня нараджэння У. І. Леніна. Гэта — «Песня аб Леніне» Ю. Семянякі на словы А. Лазявога, «Ленінскія слова» Т. Камінскага на словы М. Алтухо- ва, раманс «Спускаялася воч над пала- мам» Р. Пуксты на словы А. Бачы- ла, а таксама песня І. Кузнецова на словы таго ж аўтара «Нас вітае Ленін».

Присутныя дэла прынялі рэзюме па жарнальных асаблівасцях і па тэма- тыцы вакальнай творы аб вялікім генай чалавецтва і далі ім у асноў- ным станоўчую ацэнку. Пасля гэта- га былі яшчэ праслуханы: «Бала- да аб Радзіме» Л. Абельвіча на сло- вы М. Алтухова і тры хоры Э. Тарман на вершы М. Багданові- ча. Як адзначыў Р. Шырма, Л. Му-

харынская, гэтыя хоры напісаны з вялікім майстэрствам, добрым ма- стакістым густам і несумнянна ўвоўд- ну ў рэпертуар Анадзімічнай харавой ка- пэлы.

Другая палова вечара была пры- свячана абмеркаванню сімфанічнай творы «Песні міру» У. Алоўнікава і Шостаі сімфоніі Р. Пуксты, якія пра- гучалі ў пачатку сёлетняга канцэртна- га сезона.

Пасля таго, як музыкантаў Л. Мухарынская і К. Сіпанцэвіч зрабілі грунтоўны і дэталёвы разгляд гэтых буйных твораў беларускай музыкі і выказалі аб іх свае мерка-ванні, многія з присутных уключы- ліся ў творчую дыскусію. Актыўна выступілі на серадзе П. Палкавіраў, Я. Цікоцкі, Г. Вагнер, Г. Глушчанка і інш. Дыскусія выявіла як станоў- чыя, так і адмоўныя бакі ў гэтых сімфанічных творах. У прыватнасці адзначалася, што Алоўнікаву не зусі- м удалася другая частка сюіты, а Р. Пуксты — фінал сімфоніі, з чым і самі аўтары пагадзіліся. Было вы- казана пажаданне, каб падобныя творчыя дыскусіі праводзіліся часцей і члены кампазітарскай арганізацыі леш да іх рыхтаваліся.

Вечар у Палацы культуры

На гэты раз гаспадарамі Палаца культуры Беларускага былі маладыя работнікі Мінска — члены брыгады і ударнікі камуністычнай працы. У гэты дзень іх былі запрошаны пісьме- нікі Аляксей Бачыла, Антон Белавіч, вучоныя — акадэмік АН БССР Н. Яромленка, доктар тэхнічных на- вуц Н. Вейнік, член-карэспандэнт АН БССР Г. Пяршынік, доктар тэхнічных навуц Э. Фельдштэйн, здыматэр тэатраў з'езду Расійскага Ка- муністычнага Саюза малады М. Раза- наў.

Присутныя з вялікай цікавасцю праслухалі выступленні вучоных, якія расказвалі аб дасягненнях навуцы. По- том М. Разанаў паказаў іх ўспаміна- ным аб рабоце тэатраў з'езду РКСМ.

На вечары быў арганізаваны про- гад хіт. Затым адбыўся канцэрт ка- лектыву мастацкай самадзейнасці абутковай фабрыкі імя Калініна.

А. МАЛЕНДА.

Наш раён у сямігодцы

Дзямі ў Веткаўскім раённым Доме культуры раённая бібліятэка правяла шыкавую канферэнцыю чытачоў на тэ- му «Наш раён у сямігодцы».

Аб развіцці прамысловасці і сель- скай гаспадаркі раёна расказаў Ф. Ослаў. Выступіў таксама загад- чык раёна Н. Шаравы, інструктар райкома КПБ Е. Калашнік, уроч Д. Палавінка і іншыя. Яны падрабяз- на спыніліся на далейшым развіцці на культуры, гандлю, народнай адука- цы і медыцыны ў раёне.

Л. КАРМАЧОУ.

На здымку: група ўдзельнікаў V з'езду мастакоў БССР (справа налева) — С. Селіханав, І. Ахрэмчык, М. Манасюк, І. Сярэбраны, М. Бельскі, А. Шыбіёў, Н. Воранаў, В. Ждан, П. Калінін, П. Данелія, В. Ціхановіч, А. Глебаў, А. Багданавіч.

ПРАЛЕТАРЫІ УСІХ КРАІН, ЯДНАЦСЯ!

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕНІКАУ БССР

№ 31 (1460)

Субота, 16 красавіка 1960 года

Цана 40 кап.

V З'ЕЗД МАСТАКОЎ БССР АСНОЎНАЕ І ДРУГАРАДНАЕ

Творчая размова на рэспублікан- скім з'ездзе мастакоў была шчырай і закрувала істотныя бакі жыцця і працы вялікага калектыву. І хоць у асноўных выступленнях часам гу- чалі і няверныя інтанацыі, аднак не яны вызначылі гадоўныя напра- мак спрэчак.

Сталыя майстры, зольная мо- лодзь і паважаныя госці ўзялі шэ- рад пытанняў развіцця сучаснага мастацтва.

Жывапісы і скульптары, графікі і дэкаратары шчыра адгукнуліся на заклік партыі наблізіць сваю твор- часць да жыцця народа, глыбей зазірнуць ва ўнутраны свет, у псі- халогію і думкі нашага сучасніка.

У апошнія гады многія з іх менш застэжваліся ў мансардах і май- стэрнях перад натуршчыкамі і зна- ходзілі жывы тыпаж на новабудо- влах, у калгасах, сярод вучоных-на- ватаруў і народнай інтэлігенцыі. Гэта ўбагаціла не толькі партрэт- ны жанр, але і кампазіцыі на тэмы нашых векаломных дзён, на тэмы гераікі надалёга мінулага і выт- кала новага адносіны да пейзажаў роднай прыроды, якая пераўтвора- на руплівымі рукамі савецкага ча- лавека.

Размова аб майстэрстве вялася на з'ездзе з улікам высокіх аста- тнічых запатрабаванняў часу па мастацкіх праблемах (сінтэз суча- снага зместу і наватарскай форм- ны, сюжэт і кампазіцыя, інтэлек- туальны і эмацыянальны свет ге- рояў, стыль і метад, каларыт і ма- лонкі і інш.).

Многія ўдзельнікі з'езду лачы- нлі прамовы з таго, што падкрэслі- валі важнейшае значэнне ў развіцці нашага мастацтва партыйных дакументаў апошніх год, а таксама пастановаў ЦК КПСС «Аб задачах партыйнай прапаганды ў сучасных умовах».

У гэтых дакументах, — гаво- рыў С. Селіханав, — вызначана роля мастакоў у сучасным жыцці, у прапагандае ідэй партыі, у ста- тычным выхаванні народа ў перыяд разгорнутага камуністычнага будаўніцтва.

Прамоўцы падкрэслівалі, што по- ссехі ва ўсіх жанрах выяўленчага мастацтва рэспублікі дасягнуты на аснове адзінага сапраўды рэвалю- цыйнага метадку сацыялістычнага рэалізма, на аснове прынцыпаў ка- муністычнай партыйнасці і пераадо- ллення рэшткаў антырэалістычных уплываў.

Новыя рысы сучасніка, якія адлюстраваны ў мастацтве на аснове рэвалюцыйнага метадку, — сказаў З. Агур, — мы знаходзім у нашым шматгранным жыцці. Цяпер мы можам узяць амань любога ра- бочага або калгасніка для мастацкага адлюстравання, бо ён з'яўляецца прадстаўніком новых людзей, ча- лавекам нашай сучаснасці.

Вядома, што кожны з нас мае сваю паітру, свой пошчэр. Але ва- лана, каб наша паітра была мадэрні- чай і разнастайнай, каб яна была гарманічнай, як кветка, што выраста на полі. Чым больш мы знойдзем у жыцці гарманічных форм, якія ство- рылі і прыродой і чалавекам, тым багацей будзе наша мастацтва.

Пытаніям ідэянасці і майстэр- ства, засваення рэалістычных трады- цый мінулага і наватарства пры- свяцілі прамовы Я. Займаў, А. Бен- сель, П. Крохалеў, сакратары праў- лення Саюза савецкіх мастакоў СССР Д. Суслав, І. Сярэбраны і інш.

Даводзіцца толькі папскадаваць, што ў прамове А. Бемселя прагуча- ла няверная інтанацыя супрацьста- влення маладых сталым майстрам.

— Наватарства формы, — дзіць Д. Суслав (Масква), — азначае ўбагачэнне і больш разнастайны каларыт, лепшае выкарыстанне ко- леру, святла, ценю і інш. Гэта так- сама больш востры і не шаблон- ны кампазіцыйны прыём і больш мабільныя вырашэнні тэмы як у колеры, так і ў аб'ядульненнях. Імкненне да лаканічнасці мастак- ской мовы дае розныя вынікі — ста- ноўчыя і адмоўныя. Аднак спробы паказаць праз прыватнае агульнае і тыповае, а праз малое — вялікае пашыраюць выяўленчыя магчы- масці мастака.

Нельга не падтрымаць С. Селі- ханава, які горава аспрэчвае сцвяр- жэнні некаторых крытыкаў, нібы адметнай уласцівасцю беларускага пейзажа з'яўляецца шэры каларыт.

І. Сярэбраны гаварыў аб не- абходнасці мастакам глыбей выя- вуваць жыццё і ў сваіх творах адлюстраванне найбольш тыповае ў ім. Зусім слушна яго думка аб тым, што ў рэалі- стычнай творчасці аднолькава шкодны і прыземлены натуралізм,

і захваленне вонкавай формай у шкоду зместу. Лаканізм — не са- мамета, а сродак вырашэння ідэйнай і тэматычнай задачы.

І. Сярэбраны падкрэсліў, што няма рацыі ў супрацьстаў- лены літаратурнага і жывапіснага вобраза. Прамоўца далучыўся да думкі Д. Суслав аб азначэнні лаканізму ў творчасці, аб тым, што ў партрце інтэлектуальнасць, унут- ранае жыццё — асноўнае ў вы- значэнні яго мастацкай каштоўнасці.

Былі выказаны цікавыя думкі пра рэалістычны нацыянальны характар у мастацтве і ўвасабленне нацыянальнай тэмы.

— У скульптуры і ў жывапісе, — гаварылася ў выступленнях, — усё яшчэ няма такога твора, які б глы- бока адлюстравуў сучаснае жыццё беларускага народа. Пара нам ужо мець яркія, багатыя думкай і пры- вобнамі формамі нацыянальныя творы, якія адлюстравалі б родную Бела- русь нашых дзён.

Звернута ўвага на тое, каб у кам- пазіцыях, прысвечаных Савецкай Беларусі, больш адчуваўся сваёсаб- лівае прыроды, сучаснага побыту народа.

Гаворачы аб майстэрстве, многія прамоўцы таксама падкрэслілі, што ў нас часам яшчэ з'яўляюцца творы нізкай магчымасці іх аўтараў. У якасці прыкладаў іх аўтараў у якасці кампазіцыі: А. Глебава — «Су- стрэча Леніна на Фінляндскім ва- кале», У. Стальманюка — пры- свячана сучаснаму Палесю, Млі- шэўскага — «Жыццё» і некаторыя іншыя. Таленавіты мастак рознага ўзросту ў названых творах не праві- лі належнай творчай патрабаваль-насці да сябе або пазнамілі глядача з незавершанымі працамі.

Маладыя мастакі часта шу- каюць новыя сродкі выяўлення тэмы. Але ўся бада ў тым, што кіруючыя яны часам не жыццём, а сваёй заду- мкай і стараюцца абавязкова быць арыгінальнымі. І гэта часта прыво- дзіць да фармальнага, абывакавага вырашэння значнай тэмы.

На з'ездзе ўспаміналіся прозвішчы прадстаўнікоў таленавітай моладзі І. Стасевіча, У. Стальманюка, М. Данцыга, М. Савіцкага і інш. Але, на жаль, за радкім выключен- нем (даклад П. Гаўрыленкі), кан- крэтнага разгалу іх твораў амаль не рабілася. Замест гэтага выказа- лася агульная пахвала або некан- крэтныя крытыкі.

Цікавыя думкі, прысвечаныя ілюстрацыі дзіцячых кніг, выказаў В. Ціхановіч.

— Дзіцячыя ілюстрацыі, малюнкі да казкі — гэта першы твор выяў- ленчага мастацтва, з якім сустра- каецца дзіця. Ад таго, якія малюнкі мы, мастакі дзіцячых кніг, да- дзім яму, залежыць і развіццё дзі- цяці ў эстэтычным кірунку. Мы мо- жам сапсаваць яго густ назавсе- бды і можам паставіць гэты густ на правільны шлях. На жаль, гэтай га- ліна ілюстрацыі дзіцячых кніг, у прыватнасці казкі, да апошняга часу не цікавіла праўленне Саюза маста- коў. А да выхавання будучага гле- дача, будучага дзіцяці мастацтва, трэба ставіцца больш уважліва. Мар- чыма, варта арганізоўваць спе- цыяльныя выставкі.

Вельмі шкада, што мала ўва- гі было аддадзена аналізу тых твораў (кампазіцыі, ацэнкаў і эксі- заў), якія нарадзіліся ў час твор- чых камандзіровак на новабудовы і ў калгаснай. Такая размова была б карыснай не толькі для моладзі, але і для сталых майстроў. Асабліва плён такая размова магла б пры- несці тым, хто не працягнуў адпавед- ный рухавасці і больш часу бавіць у майстэрні, чым у асародзі сваіх бачучых герояў.

З'ездзе абмеркаваны арганіза- цыйна-творчыя пытанні.

Пастаўлена пытанне аб ад- крыцці ў Тэатральна-мастацкім ін- стытуце і мастацкім вучылішчы дэ- каратывна-прыкладных аддзялен- няў са спецыяльнасцямі: фрэскі, гактэль, мастацкая апрацоўка ску- ры, металу, дрэва, каб рыхтаваць маладыя нацыянальныя кадры ў гэ- тэй галіне.

Амаль усе графікі прапанава- лі як мага хутчэй адкрыць астаную майстэрню.

Удзельнікі з'езду гаварылі аб не- абходнасці часцей змяшчаць у перы- адычным друку мастацтвазнаўчыя ар- тыкулы. Было выказана пажаданне, каб газета «Літаратура і мастацтва» больш змяшчала матэрыялаў пра жывапісы, скульптуру і графіку, а часопіс «Беларусь» — рэпрадукцыі з новых твораў.

Слушна крытыкаваліся творчыя секцыі праўлення Саюза. Яны ўсе

яшчэ мала актыўныя ў вырашэнні наздзённых творчых пытанняў.

Многа ўвагі на з'ездзе было адда- дзена тэме эстэтычнага выхавання. Было выказана пажаданне палеп- шыць справу выдання кніг і вы- ступленні ў перыядычным друку, па радыё і тэлебачанню па праблемах выяўленчага мастацтва.

Дэлегаты падкрэслілі неабходнасць паліпшэння таварыскай дапамогі старэйшых майстроў моладзі ва ўба- гачэнні іх кругавіду і творчай культуры.

Многа яшчэ павінна зрабіць праў- ленне Саюза мастакоў у галіне ідэй- на-тэарэтычнага і творчага выхаван- ня калектыву мастакоў і ў прыват-насці сярод жывапісцаў і скульпта- раў, якія жывуць і працуюць у аб- ласных цэнтрах.

Поруч з прынцыповымі прамовамі, якія сведчылі аб гарачай заціка- вленасці мастакоў дэсам роднага ма- стаства, яго сучасным станам і бу- дучыняй, былі і такія, дзе гаворка вялася аб дробных пытаннях або выкаляліся асаблівасці крыўды, яў- вага да грамадскай крытыкі і інш.

Так, напрыклад, таленавіты ма- стак А. Шыбіёў, на жаль, гадоўную частку сваёй прамовы прысвечыў выяўленню асаблівасцей крыўды на творчую арганізацыю і друк за кры- тыку недахопаў у яго дзейнасці як былога старшні праўлення мастац- кага фонду.

Жывапісец П. Данелія (Браст) ас- ноўнай тэмай выступлення зрабіў асаблівую спрэчку з І. Фішчыным — упаўнаважаным праўлення Саюза мастакоў БССР па Брэсцкай вобласці і амаль нічога не сказаў аб творчай дзейнасці абласнога калек- тыву жывапісцаў і скульптараў.

Гэтыя і некаторыя іншыя прамовы не спрыялі разгортванню на з'ездзе творчай размовы па важ- нейшых пытаннях.

З прамовай у БССР высту- піў міністр культуры БССР Р. Я. Ніса- лёў.

Спыніўшыся на здытках нашых мастакоў за апошні час, т. Нісалеў разам з тым гаворыць, што апош- нюю выставку беларускіх твораў у Маскве слухна крытыкавалі за яе не зусім улавы змест, за тое, што мала было экспазавана работ на сучасную тэму. Многія творы былі падвергнуты крытыцы за невысокі ўзровень прафесійнальнага майстэрства. Аўтарам жывапісных работ былі зроблены дакоры ў шарасці каларыта, адзначана адставанне жан- ра партрэта, графікі і асабліва пла- ката.

Гэтыя хібы павінны быць выпраў- лены.

Жыццё савецкіх людзей патрабуе ад мастакоў насыпных творчых по- шукаў.

Р. Я. Нісалеў звяртае ўвагу на неабходнасць змяніць падрыхтоўку да выставкі 1960 г., якую маркуецца адкрыць у Мінску напа- рэдадзі Усесаюзнай выставкі.

Гаворачы аб прапагандае твораў беларускіх мастакоў, прамоўца пад- краслівае, што ў гэтых мэтах яшчэ слаба выкарыстоўваюцца ўніверсі- тэты культуры, выставкі. Рэдка вы- ступленні на гэтых тэмах ў друку, па радыё і тэлебачанню.

Каб палепшыць прапаганду ма- стакі твораў, у Дзяржаўным музеі будзе арганізаваны аддзел пера- соўных выставак. Ёсць намер адна- часова накіраваць на перыферыю ча- тыры-пяць выставак, каб за год аб- служыць да 50 населеных пунктаў.

У абласных музеях ствараюцца аддзелы выяўленчага мастацтва з улікам таго, каб папскадаваць ператварыць іх у карцічныя галерэі.

Памп'ярыцыя выданне выяўленчай прадукцыі. Будзе палепшана ган- даль кнігамі на тэмы выяўленчага мастацтва і рэпрадукцыяў.

Р. Я. Нісалеў спыніўся таксама на захадах Міністэрства культуры ў галіне развіцця прыкладнага ма- стаства, больш матэгаданага выка- рыстання ўспыскай спецыяльных навуцальных устаноў, стварэння нармальнага ўзаемаадносінаў паміж калектыв

«УВАСКРЭСЕННЕ» ў Тэатры імя Янкі Купалы

УСПАМІНЫ АБ НЕЗАВЫЎНЫМ

У клубах і хатах-чытальнях, у чырвоных кутках Бабруйска і раёна праходзяць сустрэчы з тымі, хто меў шчасце бачыць геніяльнага правадніка працоўных, стваральніка Савецкай дзяржавы і нашай Камуністычнай партыі Уладзіміра Ільіча Леніна.

Вечар, прысвечаны 90-годдзю з дня нараджэння Уладзіміра Ільіча, нядаўна адбыўся ў клубе цагельнага завода № 9.

Цэпла сустрэлі прысутныя запрошаных на вечар — былую работніцу Ленінградскай ніткавай фабрыкі Веру Фамініну Царык, калгасніца сельгасарцелі імя Сталіна, удзельніца войск сувязі Чырвонай Арміі Паўла Фаміна Хомчанку. Усе уважліва слухалі іх шчырыя расказы аб сустрэчы з правадніком, аб прастаце і мудрасці Ільіча, яго чупасці да людзей.

Стары большавік Васіль Лаўрэнцэвіч Муха сустрэўся з піянерамі сярэдняй школы № 2 імя Маякоўскага.

Вялікі маладзёжны вечар адбыўся і ў клубе фанера-дравапрацоўчага камбіната. На ім прысутнічала больш 500 чалавек. З успамінамі выступілі стары камуніст, член пенсаінер Я. Гротвал.

На заводах, фабрыках і ў прамарцелях праводзяцца літаратурныя аглянды, арганізуюцца калектывныя чытанні твораў пра Ільіча. У прамысловай арцелі «Чырвоны тэкстыльшчык» супрацоўнік бібліятэкі тав. Гішангорн выступіў з дакладам «Вобраз Леніна ў мастацкай літаратуры».

У гарадскіх і сельскіх культурна-асветных устаноўках наладжаныя кніжныя і фотавыстаўкі, прысвечаныя знамяцівай дзеі. Калектывы мастацкай самадзейнасці прадпрыемстваў і калгасу Бабруйска рыхтуюць спецыяльныя праграмы, якія яны пакануць у ленынскія дні.

А. ГОУХАН.

Ул. І. Ленін і Н. К. Крупская ў Горках ля тэлеапары. Жнівень—верасень 1922 г. Фотахроніка БЕЛТА. Апіс ІМЛ.

Вялікі, блізкі і прсты

Набліжаецца знамяцівая дата — дзень нараджэння Уладзіміра Ільіча Леніна. Працоўныя Гомеля актыўна наведваюць Палац культуры чыгуначнікаў імя Ул. І. Леніна, дзе слухаюць цыкл лекцый пра Ільіча.

Днямі каля тысячы гомельчан сабралася ў вялікі тэатральны зал Палаца культуры на шосты вечар ленынскіх чытанняў. Прысутнічалі філалагічны навушны кавалер і захапленым гаворыў Н. Царычэна пра незабыўны вобраз Уладзіміра Ільіча Леніна ў мастацкай літаратуры.

Сіламі артыстаў абласнога драматычнага тэатра для слухачоў лекцыя была паказаная сцэнай спектакля М. Пегодзіна «Чалавек з ружом» і «Крамлёўскія кураты». Паўленне на сцэне Ул. І. Леніна, у ролі якога выступіў заслужаны артыст БССР М. Цурбакоў, было сустрэта гледачамі гарачымі апладысмантамі.

Зэтым дэманстравалася кінафільм «Ленін у 1918 годзе».

Дзе была школа-камуна

Вялікая і прыгожая вёска Літвінавічы, што на Кармяншчыне, размешчана ў малаўлічым месцы на беразе Сожа. Тут гараць лямпачкі Ільіча ў хатах калгаснікаў, радыё паведанамы навіны з Масквы, Мінска, ёсць клуб, сярэдняя школа, фельчарска-акушарскі пункт. Багата і замочна жывуць у Літвінавічах: масцовы калгас — перадавая гаспадарка ў раёне.

У 1918 г. са згоды Уладзіміра Ільіча ў Літвінавічах была адкрыта першая ў нашай краіне школа-камуна, у якой вучыліся дзеці рабочых і сялян, што загінулі ў час грамадзянскай вайны.

Ул. І. Ленін доручыў кіраўніцтва школай Панцеляйону Мікалаевічу Ляшчынскаму, і ён з гонарам выканаў адказнае доручэнне, выхоўваючы маладых будаўнікоў сацыялізма.

Мы ідзем па шырокай вуліцы вёскі разам з 85-гадовым калгаснікам Мікітам Дадчынкам, які добра ведаў Панцеляйона Мікалаевіча.

Вось і будынак сярэдняй школы — светлы, духпаўночны. Каля ўваходу вісіць мемарыяльная дошка, залаты літары якой гавораць, што тут і працаваў П. М. Ляшчынін. Другі і саратнік Ул. І. Леніна. Звучу школы Іван Гаўрыліч Якуш расказвае:

— Да 90-годдзя з дня нараджэння Ул. І. Леніна адкрыліся калгасны музейны куток, прысвечаны жыццю і дзейнасці П. М. Ляшчынскага, яго дружбы і сумеснай працы з Ільічам, работца Літвінавіцкай школы-камуны. Ужо сабраны шматлікія матэрыялы — фотаздымкі, дакументы, пісьмы...

В. КЛІМЯНОЎ,
настаўнік Літвінавіцкай сярэдняй школы.
Гомельская вобласць.

Разнастайныя мерапрыемствы

Кожны вечар залу Ленінскага сельскага клуба Жыткавіцкага раёна запалнаюць рабочыя саўгасу «Ленінскі». Памяшчэнне прыгожа аформлена. Тут выступалі стэндзі «Жыць і працаваць па-ленынску», «Ленін жыў, Ленін будзе жыць», а таксама кніжная вітрына «Любімая літаратура Ільіча».

Настаўнік, медыцынскі работнік, спецыяліст сельскай гаспадаркі наладжваюць для рабочых даклады, чытаюць літаратуру пра Леніна. За апошні месяц былі прачытаны лекцыі «Ул. І. Ленін — заснавальнік Савецкай улады», «Вобраз Ул. І. Леніна ў мастацкай літаратуры».

Ажывілі сваю работу гурткі мастацкай самадзейнасці, якімі кіруе загадчык клуба Канстанцін Паўлючы. Падырыхтаваная новая канцэртная праграма да юбілейнай даты.

М. ЖУРА.

Канферэнцыя бібліятэчных работнікаў

Днямі ў Мінску адбылася агульна-гарадская канферэнцыя бібліятэчных работнікаў па пытанню «Ажывіць і разнастайна запавятаў Леніна на бібліятэчнай справе».

З дакладам аб ролі бібліятэкі ў культурным будаўніцтве сацыялізма ў нашай краіне выступіла загадчыца дзіцячай бібліятэкі імя Гаідера І. Антонава.

Вялікую цікавасць выклікаў даклад работніка гарадской дзіцячай бібліятэкі тав. Віктарыя «Аб ролі бібліятэкі ў культурным будаўніцтве Беларусі». Загадчыца дзіцячай бібліятэкі тав. Лісоўская выступіла з дакладам «Вагаць бібліятэку — народаў...».

Загадчыца чытальнай залы бібліятэкі імя Гогаля тав. Гарчавога падзялілася вопытам масавай работы бібліятэкі, якая працуе ў цеснай сувязі з партыйнымі і камсамольскімі арганізацыямі раёна.

На канферэнцыі выступілі таксама іншыя культработнікі, якія расказалі, як ператвараюць у жыццё запаветы Ул. І. Леніна на бібліятэчнай справе.

Ленін аб ахове помнікаў культуры

У вядомай прамове на III Усерасійскім з'ездзе камсамола Ул. І. Ленін сказаў: «Камуністам стаць можна толькі тады, калі ўзбагаціць сваю памяць веданнем усіх тых багаццяў, якія вырасціла чалавечы гэта. Гэтымі словамі вялікі праваднік рвалюцыі вызначыў мэты і задачы прадатрыацы, які перамог: беражліва ахоўваць і глыбока вывучаць культуру спадчыны, зрабіць яе максімальна даступнай народу».

Ленін, глядзячы на велізарную занятасць, знаходзіў час асабіста займацца пытаннімі ўаіку і аховы помнікаў культуры і старажытнасці. Паводле прапановы Уладзіміра Ільіча, ужо ў снежні 1917 г. быў зацверджаны Наркамат мастацкай і гістарычнай маёмасці. Ён кіраваў былім імператарскім паламам, у якіх канцэнтраваліся велізарныя мастацкія каштоўнасці, а таксама тэатрамі, інстытутамі, сядзібамі, запаведнікамі, музэямі.

Адуваючы заўсёды падтрымку Уладзіміра Ільіча, Наркамат прыцягнуў да справы аховы помнікаў вялікую армію добраахвотнікаў. Актыўныя-антыўяісты з Наркамата, не лічычы з цяжкасцямі тых год, выязджалі ў самыя далёкія раёны краіны, дзе праводзілі сярэд населенніцтва мінуты і гутаркі аб неабходнасці беражлівых адносін да помнікаў культуры — былых палацаў і сядзіб буржуазіі, якія сталі даступнымі самым шырокім масам працоўных.

Побач з Наркаматам маёмасці ў Маскве ў першыя месяцы пасля Кастрычынскай рвалюцыі была арганізавана Камісія па ахове помнікаў мастацтва і старажытнасці. Камісія мела 7 аддзелаў: музейны, архіўна-бібліятэчны, пластычны мастацтваў, архітэктурны, карцёна-гістарычны, іконапісна-гістарычны, тэхнічны.

Значна дапамог Камісіі прафсаюз мастакоў, жывапісцаў, скульптараў, гравёрў і работнікаў дэкаратыўнага мастацтва. У пачатку студзеня 1918 г. прафсаюз прыслаў у Камісію зааву аб сваім жадаанні супрацоўнічаць з ёй, усмерна срыняць справе выяўлення, рэстаўрацыі і папулярнасці помнікаў культуры.

Сярод падпісаваных зааву мы знаходзім імяны такіх вядомых рускіх мастакоў, як А. Архіпаў, В. Васнецов, В. Паленца, К. Юн, С. Кананкаў, І. Рэпін, В. Макоўскі і інш.

Выканавочны ўказанні ўрада, Камісія за кароткі тэрмін наладзіла ўлік і ахову помнікаў мастацтва не толькі ў Маскве і Петраградзе, але і ў іншых гарадах Рэспублікі, захавала ад разбураўня і раскідання амаль усё, што можна было захаваць.

Клопаты Уладзіміра Ільіча аб ахове помнікаў старажытнасці былі з'яўдзіліся ў першыя дні сацыялістычнай дзяржавы. Яшчэ ў Петраградзе Ленін правіў жывейшую цікавасць і заклапочанасць аб захаванні выдатных архітэктурных помнікаў Маскоўскага Крамля пасля кастрычынскіх баёў, а таксама крамлёўскіх каштоўнасцей і музейных багаццяў.

У цяжкія паслякастрычынскія гады, калі прыходзілася эканамічна літаральна кожную капейку, Ленін не шкадаваў сродкаў на аднаўленне і ахову помнікаў культуры.

Пастаянныя клопаты Уладзіміра Ільіча аб помніках мінулага — ярыка сведчэнне таго, якое велізарнае значэнне ён надаваў пытанням выкарыстання, вывучэння і захавання культурнай спадчыны для будаўніцтва новай сацыялістычнай культуры. Яна павінна была з'явіцца заканамерным развіццём тых запасаў ведаў, якія чалавечыца выпрацавала пад прыгнётам капіталістычнага грамадства.

Прычыновыя ўстаноўка Леніна ў адносінах помнікаў мінулага выкрывала тагачасныя «ледачыкі» дзяржавы, якія нігілістычна ставіліся да культурнай спадчыны.

Ахова помнікаў старажытнасці стала клопатам урада Беларусі з першых дзён існавання рэспублікі. Яшчэ ў цяжкія гады грамадзянскай вайны і замежнай інтэрвенцыі спецыяльная камісія Народнага камісарыята асветы Беларусі прыступіла да работы па выяўленню і зберажэнню найбольш каштоўных мастацкіх і гістарычных помнікаў рэспублікі.

24 снежня 1923 г. Саўнарком БССР прыняў пастанову аб рэгістрацыі і захаванні помнікаў мастацтва, старажытнасці, быту і прыроды, што знаходзіцца ва ўладанні ўстаноў, арганізацый, а таксама прыватных асоб. Створаная пасля гэтага камісія пры Інстытуце беларускай культуры правяла вялікую работу па ўліку і вывучэнню помнікаў культуры рэспублікі.

На падставе матэрыялаў гэтай камісіі Саўнарком БССР сваёй пастановай ад 5 ліпеня 1926 г. аб'явіў дзяржаўнай уласнасцю 94 помнікі архітэктурны, мастацтва, старажытнасці, быту і прыроды. Пачалася сістэматычная і планамерная работа па ахове помнікаў культуры рэспублікі.

Шырока прапагандаваў сярод працоўных помнікі роднай гісторыі часопіс «Наш край», які тады выдаваўся.

Выяўленыя і ўзятыя на ўлік мастацкія каштоўнасці вывозіліся ў музеі, арганізаваныя ў рэспубліцы пасля Кастрычынкі. Такім чынам значна папоўніў свае калекцыі Беларускі

дзяржаўны музей, што быў адкрыты ў Мінску ў пачатку 1919 г.

Па загаду Наркамзема БССР з некалькіх арганізаваных саўгасу, якія размяшчаліся ў былых памешчыцкіх маёнтках, былі перададзены ў музей некалькі сот мастацкіх твораў, старажытнага зброя, прадметы прыкладнога мастацтва.

Нярадка былі памешчыцкія сядзібы з сабранымі ў іх калекцыямі твораў мастацтва перагвараліся ў агульнадаступныя музеі. Так было, напрыклад, з сядзібай князя Паскевіча ў Гомелі. Пасля таго, як дзяржаўная камісія абследавала і ўзяла на ўлік багатыя мастацкія каштоўнасці палаца, дзверы яго былі шырока расчынены для працоўных. У раскошных залах палаца прсты саветскі чалавек мог знайсціца з выдатнымі творамі рускіх і заходніх мастакоў, з унікальнымі калекцыямі прыкладнога мастацтва, фарфору вытворчасці першакалясных рускіх і замежных заводаў, мініятур, гравюр, штампав, меладзі, стыльнай мэблі работы, галоўным чынам, славуцых венецыянскіх майстроў і г. д.

У гады вайны загінула вялікая колькасць помнікаў культуры беларускага народа. Пасля выгнання ворага пачалася карпатлівая работа па збору, вывучэнню, фіксацыі і рэстаўрацыі помнікаў культуры.

У 1949 і 1956 г. Савет Міністраў рэспублікі прыняў спецыяльныя пастановы, накіраваныя на далейшае паліпшэнне справы аховы помнікаў культуры.

У цяперашні час на дзяржаўным уліку знаходзіцца звыш 1 200 помнікаў культуры Беларусі. У 36 музеях захоўваецца звыш 560 тысяч экспанатаў.

Дзяржава адпуская значныя сродкі на рэстаўрацыю і аднаўленне помнікаў. Аліных толькі помнікаў архітэктурна за апошнія гады адрамантавана і адноўлена звыш 70. Сярод іх старажытныя помнікі Палцак, Гродна, Ліды, Камянка, Нясвіжа, класічныя помнікі Гомеля і іншыя.

Праводзіцца значная работа па папулярнасці культуры спадчыны. Кінастудыя «Беларусьфільм» нядаўна выпусціла кароткаметражны кінаарыс аб помніках архітэктурны Беларусі.

У гэтым напрамку працуе і Беларускае дзяржаўнае выдавецтва. У хуткім часе выйдзе ў свет вялікі ілюстраваны даведнік пра помнікі культуры Беларусі. З'явіўся рад мастацтвазнаўчых работ аб найбольш каштоўных помніках культуры нашага народа.

І. ЭЛЕНТУХ.

ДА НОВЫХ ПОСПЕХАЎ

Мангольскі народ рыхтуецца урачыста адзначыць 90-годдзе з дня нараджэння вялікага правадніка і настаўніка працоўных усёга свету Уладзіміра Ільіча Леніна. Падырхтоўка да ленынскіх дзён праходзіць пад знакам удасканалення форм прапаганды марксісцка-ленынскай тэорыі, далейшай актывізацыі агітацыйна-прапагандаўскай работы сярод працоўных мас, уздыму палітычнай і прапаўнай актывізацыі народа.

На прадыемствах Улан-Батара ўсё шырэй і шырэй разгортваюцца сацыялістычнае спаборніцтва ў гонар гадзіны нараджэння вялікага Леніна. Рабочыя гарадскіх арцелей прамысловай кааперацыі па сваёй ініцыятыве арганізавалі выставку работ, прысвечаных знамяцівай падзеі. Сярод экспанатаў — малюнікі і гравюры, скульптура, рукадзел-

ле, вышыўка. Некаторыя з выстаўленых твораў прыкладнога мастацтва ўзнаўляюць моманты сустрэчы правадніка мангольскага народа Д. Сухэ-Батара з вялікім Леніным.

Члены МНРП, слухачы гурткова сеткі партыйнай асветы глыбока вывучаюць працы Ул. І. Леніна. Улан-Батарскі гарком намчае правесці навукова-тэарэтычныя канферэнцыі ва ўстановах сталіцы. У бібліятэках адкрываюцца куткі твораў Уладзіміра Ільіча, ва ўстановах культуры ў гэтыя дні дэманструюцца фільмы, ставяцца спектаклі, якія расказваюць пра жыццё і рвалюцыйную дзейнасць вялікага правадніка.

Шмат матэрыялаў да прадстаўчачага ленынскага юбілея прысвечваюць мангольскі друк і радзі.

Савет таварыства мангола-савецкай дружбы Архангайскага аймака арганізаваў у аймачным Доме культуры выставку аб жыцці і дзейнасці Ул. І. Леніна і аб сямігадовым плане развіцця народнай гаспадаркі і культуры СССР. У аймаку право-

дзяцца гутаркі аб асобных творах Ул. І. Леніна, аб значэнні яго вучэння для лёсу мангольскага народа.

Актыўна рыхтуюцца да ленынскіх дзён і ў іншых аймаках рэспублікі. Ва Убурхангайскім аймаку праводзіцца двухмесячнік прапаганды жыцця і дзейнасці Уладзіміра Ільіча. У населеных пунктах арганізуюцца фотавыстаўкі аб Леніне, праводзяцца даклады і гутаркі на тэму «Ленынскі кааператыўны план ажыццяўлення ў нашай сельскай гаспадарцы». «Неўміраеце ленынскае вучэнне» і г. д.

У адміністрацыйным цэнтры аймака і ў радзе самонаў адбыліся тэарэтычныя канферэнцыі па творах Леніна «Аб нашай рвалюцыі», «Лейпей менш ды лепш».

У аймачным Палацы культуры наладжваюцца канцэрты і вечары, на якіх выконваюцца песні і чытаюцца вершы, прысвечаныя Уладзіміру Ільічу.

П. ІВАНОВ.

Новы зварот Тэатра імя Янкі Купалы да творчасці Льва Талстога не влітае. Крытычны рэалізм Талстога, мужная праўда і прастата ў адлюстраванні жыцця, глыбокае прыкніненне ў душэўныя таямніцы рускага нацыянальнага характара блізкія і дарагія калектыву тэатра. На творчасці Талстога акцэнт адначова і паглыбляюць сваё рэалістычнае майстэрства.

Тэатр паставіў сцэны з рамана «Уваскрэсенне» — самага выкрывачага з мастацкіх твораў Талстога. Сцэнічная кампазіцыя зроблена Андрэем Яфрэмавым. Ён жа і паставіў спектакль.

Ці ўваскрэсе ў сабе гэтыя сцэнічныя кампазіцыі ідоіна-мастацкую сутнасць рамана? Ці дае яна тэатру магчымасці для стварэння вялікага спектакля, для глыбокіх сацыяльных і філасофскіх абгульненняў? На гэтыя пытанні можна адказаць: і «так», і «не».

Мы адказваем «так», калі бачым, што аўтар інсцэніроўкі, імкнучыся да сучаснага прачытання рамана, паставіў на першы план тэму сялянскага народа, паклываўся і прыгнечана на ўмовах царскай Расіі. Мы гаворым «так», калі бачым, што творчы метад калектыву тэатра «спалаўнае» асобныя месцы інсцэніроўкі. І мы гаворым «не», калі матэрыял інсцэніроўкі не дае гэтай магчымасці, калі адчуваецца націск на павярхоўную сацыялогію.

Бясспрэчна, цяжка перадаць ва ўсёй паўнаце амет вялікага літаратурнага твора ў інсцэніроўцы, прызначанай для тэатра. Ці не таму мхатаюць сваю сцэнічную кампазіцыю «Уваскрэсенне» сціпла называючы «урыўкам». Гэтым яны нібы падкрэсліваюць, што не прэтэндуюць на вычарпальную перадачу ўсіх ліній рамана.

Імкнучыся прачытаць «Уваскрэсенне» па-новаму, тэатр вынаходзіць жанр спектакля як народную драму. Перад нам разгортваюцца эпічныя палатны, якое паказвае царскі суд, турму, вёску, свецкую гасціню, ссылку — карціны жажлівага жыцця народаў старой Расіі. Купалаўці завастаўраў увагу на тых баках рамана, якія больш за ўсё могуць ухваляваць сучаснага гледача. Яны ўседа за Талстым імкнучыся «рываць усе і феялікі маскі» з ідэй, разумення і з саміх «стаўноў» буржуазна-дэраганскага грамадства. Гледачы з вялікім задавальненнем адзначаюць узлэд вядучых артыстаў тэатра ў малельных ролях і эпізодах. Увогуле ў наяўнасці ўмовы для стварэння вялікага, этнапага спектакля.

Але, на жаль, спектакль пазбуўлены дастатковай пераканальнасці. Няходлаў ў сцэнічнай кампазіцыі паказаны ў другім адрэзку свайго жыцця, калі ў ім перамагае «духоўны чалавек», калі ён, зразумелы ўсё нікчэмнасць сваіх былых поглядаў, пачынае новае жыццё, «жыццё на карысць блізкага» (прыгадзіце яго клопат і хадзінічанне за Кацюшай). А калі гэта так, калі ў «духоўнае праставленне», чаму ж тады ў сцэне ў графіні Чарскай Няходлаў (артыст В. Тарасаў) трымаецца такім «свецкім» валагам. Яго хцівы погляд, звернуты ў бок Марыет, наўрад да месца ў гэты перыяд жыцця героя. Падабныя валаваныя відцы Няходлава ў бок ад выбранага ім шляху.

Адкуль ідзе такое вырашэнне ролі Няходлава? Ці не ад «выкрывачай» тэндэнцыі? Маўляў, пан Няходлаў зусім і не імкнеліца да чыстага маральнага жыцця! Перашкджае нашаму ўспрыняццю Няходлава няяснасць яго адносін да Кацюшы. Дзе ж ён шчыры? І наогул — які ён?

На жаль, Няходлаў не адзіная «хістка» фігура ў спектаклі. Есць тры і іншыя неадгавораныя. Прычына іх, як мне здаецца, у той хутчэй, з якой перагартаны старонкі рамана.

Тэатр правільна зрабіў, жадаючы

пазнаёміць чытача з актыўным «познім» Талстым, калі пісьменнік надаваў прыгнечанаму народу, які змагаўся за свае правы, «рэзнісцяны» рысы. Для гэтай мэты выкарыстаныя сцэны, у якіх безумоўна ёсць такая магчымасць. Але гэтым сцэнам яна не хапае сапраўднага тэмпературу. Можна было б з большай вострыяй, раэкасію і пэўнасцю раскрыць нечалавечы агізм, пусцата і жорсткасць судовых чыноўнікаў, турэмшчыкаў і іх гаспадароў. Гледачам цікава было б ведаць пра гэта не толькі па расказу Крыльцова, але і праз падзеі, што адбываюцца на іх вачах. Для гэтага і існуюць сцэны — «На этапе», «У турме», «У судзе».

Для гэтай мэты можна было б яшчэ смялей падкрэсліць сатырычны характ рамана. Сатыра — адзін з важных мастацкіх элементаў «Уваскрэсення».

Я не хачу сказаць, што ў спектаклі няма гэтых элементаў. Сатырычныя вобразы ёсць у сцэне суда. Тут звартае на сябе ўвагу амаль бяссласная роля другога члена суда, цікава вырашанае артыстам М. Лапідусам. У сатырычным плане іграе і артыст П. Пекур ролю пракурора.

Сатырычныя рысы ёсць і ў графіні Чарскай, і ў Марыет, і вядома, у вобразе барона Крыгсму, якога з бліскучым майстэрствам іграе П. Малчанав. Саюнік са здымаўчым захалпленнем займаецца спірытызмам. Ён шчыра верыць, што стаіць на парозе вялікіх адкрыццяў; для яго гэта не забава, а галоўная сутнасць жыцця. Такое вырашэнне вобраза Крыгсмута надзвычай важна для сцэны з Няходлавым. Наколькі бязглуздым выглядае зварот Няходлава да гэтага страпінскага розуму мянялькі Крыгсмут Малчанова — эталон маленькага сатырычнага шэдэра. Шкада, што такіх шэдэраў ў спектаклі мала.

Сцэна Няходлава з сялянамі зроблена мякка, тактоўна. Але і тут была магчымасць больш глыбокага і тонкага паказу талстоўскага патрыярхальнага сялянства. У мужыкоў няма імён. Гэта «рыжы мужык» або мужык, «падобны на Мікель Анджэла» (дарчы, апошні мужычок больш бадай, падобны да Леанарда да Вінчы). Але справа не ў колеры валасоў, не ў характары барод і вядома, не ў дзівакаватасці мужыкоў. Галоўнае ў тым бяздоны, якое аддзяляе сялян ад Няходлава. У такім бліскучым складзе выканаўцаў гэта можна было б сыграць з большай глыбінёй і захалпленнем.

Вельмі востра іграе ў гэтай сцэне Л. Рэжакіа Матроў. Роля настолькі правільна выканавецца, што гледачам становіцца зусім ясна, з якой мэтай Матроў расказвае Няходлаву гісторыю Кацюшы і дзіцяці: Матроў прагна да грошай і яна разлічвае на ўзнагароду. Але рэжысура вырашыла падстрахаваць артыстку (а раптам «не даінае яна прагнасці Матроў») і ў фінале фіксуе яе працягнутую руку спецыяльным джэстам. Ці так ужо важна падобная дэталі для раскрыцця асноўнай ідэі «Уваскрэсення»?

Вядома, што В. Чарткоў меў вялікі ўплыў на Л. Талстога ў тым, каб вялікі пісьменнік зумаціў у сваім творы характарыстыку рвалюцыйна-гераў, што ён і зрабіў. Аўтар інсцэніроўкі, імкнучыся як маля дакладна прачытаць Талстога, шырока распрацоўвае гэтую тэму. Так узнікла ў спектаклі сцэна, у якой рвалюцыйнаер Крыльцоў (артыст Ю. Шумакоў) з вялікім тэмпераментам расказвае сваім таварышам аб нечалавечым ахаложанні турэмшчыкаў са знявольнымі. Сцэна добра мі

Добрыя справы Еўдакіі Грынько

Пад лязачы камень вада не цягэ... Гэта прымка назаўсёды ўрадала ў нашым камсамольскім Еўдакіі Грынько. Як цяпер, памятае яна лета 1955 г., калі, закончыўшы бібліятэчны тэхнікум, прыхаляла працаваць у вёску Стаўрова. Перастушы парог бібліятэкі, адразу ж убачыла: літаратуры шмат. Гэта яе ўрадавала.

Летні вечар. Даўно ў памяшканні наведзены парадка. Роўнымі радамі стаяць на палках кнігі. Наведвальнікі ж не прыходзяць. Хлопцы і дзятчаты гуляюць на вуліцы, а на бібліятэку нават вочам не ківаюць.

расказвалася, як поп Кішко, сабраўшы прынамшаных веруючых, ішоў у райцэнтр і разам з п'яніца Іванам Мікіеўчам баяваў у рэстаране. Вытым абрва дзякаў пад плотам, выкачаўшыся ў траву.

— Чаму ж не. Пасылалі! — І вось Еўдакія Грынько на новым месцы. — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

Лі бібліятэкі павялілася выдатная валебильная пладоўка. Удзень Еўдакія працавала на полі, а вечарамі яе сталі наведваць сябры і сяброўкі. З імі прыходзілі ў бібліятэку новыя і новыя людзі. Неўзабаве ўся моладзь вёскі стала чытачамі.

Не задымляла Еўдакію толькі тое, што калганскіх аддаленай поштай палкаводчай бригады і жылва-стай дала заходзілі ў бібліятэку. На дапамогу ёй прыйшлі даярка дэпутат райсавета Аляксандра Гайдзюска і калганска Яўгенія Пучыска. Яны арганізавалі ў бригадзе бібліятэчку-перасоўку.

Арганізавала Еўдакія гурток мастацкай самадзейнасці, які часта даваў канцэрты. Як прывяла, раз у два месяцы яна праводзіла канферэнцыі чытачоў, арганізавала дыскусіі і калектыўнае чытанне кніг. У маі мінулага года Еўдакія дакладвала загадувачу райнага аддзела культуры Фёдару Раманавічу Мотузаву.

Еўдакія хуценька знайшла газету і прычытала старому матэрыялу пра штурханы спадарожнікі Ямілі. Слушаў іх уважліва, потым загаварыў: — Напраўда! Хіба ж бог дапусціць падобнае. Банюшка ж наш Мікалай Кішко казаў, што хлусня гэта.

Пачатак цыркавай праграмы пятага цыкла прымушае глядзца насцяражана. Няўжо астатняе будзе тако ж безгустоўнае і неарыгінальнае? Крыклівае павуленне на манерах Таракно, Мачалава і Стуколікі, а затым марш-палог з дэмаікі ад пазіі вершамі зусім не сведчаць пра перамогу рэжысуры і поспех дыялогавых клоўнаў.

— Мне свежую газету. — Газет няма. — Чаму? — Я газет не прадаю. Ідзе ў аддзяленне сувязі. — Дык дайце што-небудзь на будаўніцтва. — Такіх кніг няма. Вазьміце «Кнігу карысных парадаў».

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

— Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй... — Ты, Еўдакія, сапраўдны дзятчак. Прапавяла кукурузу не горш за нас. А мы думалі — беларучка. Даўруй...

З прывітанымі прамовамі па пераможцаў конкурсу маладых музыкантаў-выканаўцаў Беларускай, Літоўскай, Латвійскай і Эстонскай ССР. Жюры конкурсу абмеркавала вынікі трэцяга тура і прысудзіла званні пераможцаў пераможцам. Сярод пераможцаў звання лаўрэата з уручэннем дыплама першай ступені прысуджана эстонцу В. Ротсу. Дыпламы другой і трэцяй ступені прысуджаны адпаведна латвійскаму Н. Новаку і беларускаму выканаўцу Н. Цімкіну. Дыпламы трэцяй ступені прысуджаны таксама А. Бігі (Эстонія), А. Ізапелай (Літва) і С. Швалкоўскай (Латвія). В. Крыштоўніч і Л. Юшкевіч (Мінск), А. Дварыньнік (Літва) і М. Балтар (Латвія) прысуджаны заахвочваючыя дыпламы.

Званне лаўрэата і дыплам першай ступені сярод віяланчэістаў заваявала Э. Тостэле (Латвія). Дыпламы другой і трэцяй ступені ўдасцены С. Наруняйтэ (Літва) і С. Мадорскі (Мінск). Дыпламы першай ступені прысуджаны таксама латвійскаму выканаўцу скарпылю Ю. Швалкоўскаму і віяланчэісту М. Вілерушу.

14-га красавіка ў памяшканні Мініскага акруговага Дома афіцэр адбылося ўрачыстае закрыццё конкурсу і ўручэнне ўзнагарод пераможцам. У заклочэнне адбыўся канцэрт пераможцаў конкурсу. Канцэрт прайшоў з вялікім поспехам.

Гордаце Оршы і раёне амаль кожная сям'я атрымлівае газеты і часопісы. У сярэднім на адну тысячу насельніцтва выдана ў годзе па 612 экзэмпляраў, у калгасах — па 537. Распаўсюджванне пераважна друку на гэты год у годзе займае 585 грамадскіх установаў. Лепшыя з іх: на Ількомбінатце — пэнісляр Пётр Іванавіч Зайцаў, на заводзе швейных машынаў — Ілья Коган і інш.

Многія аддзяленні сувязі добра правялі падліскі. Смаленскае аддзяленне, дзе начальнікам працуе Т. Кісільня, на кожную тысячу насельніцтва атрымлівае па 630 экзэмпляраў газет і часопісаў.

У годзе ў раёне ідзе ў продаж 3500 экзэмпляраў газет, у тым ліку 1300 экзэмпляраў — 1100. Разавы тираж часопісаў, якія паступаюць у розніцу, складае 2500 экзэмпляраў, з іх рэспубліканскіх — 1270. Амаль паловіна гэтых часопісаў прадаецца на станцыі Орша.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

Газеты і часопісы — у кожную сям'ю

Гордаце Оршы і раёне амаль кожная сям'я атрымлівае газеты і часопісы. У сярэднім на адну тысячу насельніцтва выдана ў годзе па 612 экзэмпляраў, у калгасах — па 537.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

ЗА ЭКАНОМІЮ

Робітнікі кінасеткі Высокаўскага раёна звярнуліся да ўсіх кінамаханікаў Брэскага вобласці шырэй разгарнуць сацыялістычнае спаборніцтва за эканомію эксплуатацыйных выдаткаў.

Высокаўскія кінафікатары ўзялі дадатковы абавязавальны па эканоміі электраэнергіі, а таксама вырашылі скараціць штаты ў сельскіх стацыянарных установах.

У гэты год у годзе займае 585 грамадскіх установаў. Лепшыя з іх: на Ількомбінатце — пэнісляр Пётр Іванавіч Зайцаў, на заводзе швейных машынаў — Ілья Коган і інш.

Многія аддзяленні сувязі добра правялі падліскі. Смаленскае аддзяленне, дзе начальнікам працуе Т. Кісільня, на кожную тысячу насельніцтва атрымлівае па 630 экзэмпляраў газет і часопісаў.

У годзе ў раёне ідзе ў продаж 3500 экзэмпляраў газет, у тым ліку 1300 экзэмпляраў — 1100. Разавы тираж часопісаў, якія паступаюць у розніцу, складае 2500 экзэмпляраў, з іх рэспубліканскіх — 1270. Амаль паловіна гэтых часопісаў прадаецца на станцыі Орша.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

У раёне разгарнулася барацьба за палітычныя якасці дэманстрацыі кінафільмаў.

ДАЛЕКА АД ЧЫТАЧА

У праматарных і прадуктовых магазінах Салігорска можна набыць усё неабходнае. Наведвальнікі сталічнай фабрыкі-кухні пазайадресцілі б салігорцам, пабываючы ў новай сталовай у цэнтры маладога гарадка. А побач — клуб зялё агні.

Крыху далей узвышаюцца сцены шырокакарыянага кінатэатра на 500 месцаў. Межы гарада ўсё далей адоўваюцца на поўдзень.

І раптам — праблема... Газеты, кнігі. Так, так, купіць газету, часопіс, навінку мастацкай літаратуры ў Салігорску не так проста.

У цэнтры гарадка — кіёск з шыльдачкай «Кнігі». Маладая наветліва кіёскерка адбывае «атакі» назойлівых будаўнікоў.

— Мне свежую газету. — Газет няма. — Чаму? — Я газет не прадаю. Ідзе ў аддзяленне сувязі.

— Дык дайце што-небудзь на будаўніцтва. — Такіх кніг няма. Вазьміце «Кнігу карысных парадаў».

Чалавек паціскае плячымі, адыходзіць. І так некалькі разоў на дзень. Найбольш «ходкім» таварам кіёскерка Вольга Казлоўская лічыць паштоўкі і канверты. Іх яна бярэ ў аддзяленні сувязі на 115—120 рублёў, а газет... на 2—4 рублі. Ды і то не кожны дзень. «Мінскую праўду», «Звязду», «Літаратуру і мастацтва» тут ніколі не знойдзеш.

— Не мае рацыі браць газеты ў розніцу, — тлумачыць т. Казлоўская. — План мне даводзіць па кнігах, а газеты я беру па просьбе начальніка аддзялення сувязі таварыша Рускевіча. У парадку дапамогі...

Без душы і жадання бара гэтыя лічаныя газеты Казлоўска. Часопісаў наогул няма ў кіёску. А колькі на будоўлі ўжо і дзятчак, што любяць чытаць! Шафёр тэатра № 3 Аляксей Кур'ян любіць вершы, часта падыходзіць да кіёска. Але ніколі патрэбных кніг у сваім кіёску не можа знайсці шафёр Кур'ян.

— Што ў вас ёсць з твораў беларускіх празаікаў? — пацікавілася я.

— Ну, напрыклад, Брыля, Карпава...

— А, беларускі! Дык я іх далей запіхаю, бо не бярэць, — тлумачыць т. Казлоўская. — Ёсць у вас нейкі беларускі апаэзія (наіскі зьяніліся)?

— Не, беларускіх апаэзіяў няма. — А, беларускі! Дык я іх далей запіхаю, бо не бярэць, — тлумачыць т. Казлоўская. — Ёсць у вас нейкі беларускі апаэзія (наіскі зьяніліся)?

— Не, беларускіх апаэзіяў няма. — А, беларускі! Дык я іх далей запіхаю, бо не бярэць, — тлумачыць т. Казлоўская. — Ёсць у вас нейкі беларускі апаэзія (наіскі зьяніліся)?

— Не, беларускіх апаэзіяў няма. — А, беларускі! Дык я іх далей запіхаю, бо не бярэць, — тлумачыць т. Казлоўская. — Ёсць у вас нейкі беларускі апаэзія (наіскі зьяніліся)?

— Не, беларускіх апаэзіяў няма. — А, беларускі! Дык я іх далей запіхаю, бо не бярэць, — тлумачыць т. Казлоўская. — Ёсць у вас нейкі беларускі апаэзія (наіскі зьяніліся)?

ПРЭМ'ЕРА «ЦЫГАНСКИ БАРОН»

Беларускі дзяржаўны артыст Леанід тэатр оперы і балету Ленінскай сваю новую работу — камічную оперу «Цыганскі барон» І. Штрауса. Дзяржаўны артыст Ю. Ужанаў.

У спектаклі былі заняты народныя артысты рэспублікі Т. Ніжніцкая, С. Дружко, заслужаныя артысты БССР Т. Шамако, артысты В. Ганчарык, Ю. Спяржак, Р. Яраў, П. Дружына, С. Уладзімірава, В. Плявін, Е. Шацін, В. Казаржэна і іншыя.

У спектаклі былі заняты народныя артысты рэспублікі Т. Ніжніцкая, С. Дружко, заслужаныя артысты БССР Т. Шамако, артысты В. Ганчарык, Ю. Спяржак, Р. Яраў, П. Дружына, С. Уладзімі